

талътъ убива понѣкога и себе си, защото и той умира отъ нея. Ето какви още опити сѣ правени.

Почнали да сърдятъ единъ голѣмъ кроталъ, като го чуквали съ една тояга по тѣлото. Тогава кроталътъ захваналъ да хвърля своята сплесната глава на всички страни, и сърдито хапѣлъ тоягата, като тракалъ съ зѣбитѣ си.

Най-послѣ като се увѣрилъ, че не може да стори нищо на противника си, той се обърналъ къмъ себе си. Ухапалъ се на тѣлото съ отровнитѣ си зѣби и въ сѣщото врѣме се прострѣлъ мъртавъ. За да се увѣрятъ, че не се приструва, смазали му главата и той не направилъ нито едно мръдване, защото билъ вече омекналъ, като парцалъ.

Кроталътъ живѣе лѣтъ най-много изъ камениститѣ и пусти гори при брѣговѣтъ на малкитѣ потоци, дѣто ходятъ малкитѣ животни да пиятъ вода. Той ги причаква скритъ на кълбо въ нѣкое трапче. Когато го доближатъ, хвърля се върху тѣхъ, убива ги съ отровата си, а послѣ ги поглъща.

Зимѣ той овива тѣлото си на кълбо, и така заспива както жабитѣ по насъ.

